

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

TIPOS CONSERVADORS.

ONEIX a tots los tahuls. Sab los que han estat a presiri y 'ls que deurian serhi, los que roban rellotjes, los que desocupan pisos y 'ls qu'enganyan als forasters ab aló de la joya falsa ó dels cartutxos de perdigons.

Es més, té l'obligació de agafarlos; pero no 'ls agafa, ¿no saben per qué? Perque no pot sorprendre'ls *in fraganti*.

Si 's tractés de un home polítich no se'n aniria ab tantas requincallas.

Si l'hi diguessin no més «Aquest conspira», en un santiamen l'agafava, y l'enviava de tránsit.

Enviar de tránsit consisteix en dir:

—Vosté es de la Corunya?

—No senyor, soch del Clot.

—Bè, ja veurá, ja ho averiguarem; pero mentrestant l'enviarém á la Corunya, á preguntarho.

Y de pareja en pareja y de preso en preso ja 'l tenen a péu, seguint l'Espanya, si es que pel cami no l'enterran.

¡Oh! la policia y la justicia conservadoras eran aixís.

¿Y qué dirém de las casas de joch?

—Aquí no 's juga, deyan ans.

—Es impossible sorprendre 'l joch, repetian altres. ¿Que'no véu que 'ls jugadors ho tenen montat de tal manera que ab timbres y avisos, encare no oloran la policia, fan desapareixe 'l cos del delicté?

Y no obstant lo gobernador de Madrid, fá molt pochos dias, cita á una hora dada á tota la policia, la reuneix, la deixa tancada á un local del govern, y ell tot sol se'n vá á resseguir casas de joch, y las troba funcionant ab la major tranquilitat.

¿Qué proba aixó?

Que 'ls millors timbres y avisos dels jugadors ran certs individuos de la policia.

Si 'l gobernador de Madrid no 'ls hagués tancat hauria fet lo viatge en vá, perque aquests timbres haurian avisat desde 'l govern civil á las mateixas casas ahont se jugava.

Al tornar lo gobernador, obra 'l local ahont tenia tancada á la policia y punt en blanch la despatxa, declarantla suspesa. No 's diu si la vá trobar jugant al canet.

Lo gobernador devia dir:

Ab mí no hi juga ningú, ni la policia conservadora.

Pero 'ls cessants que no volen jochs de aquesta mena, ab la cara tota groga y 'ls nervis excitats, se'n ván á trobar als seus antichs amos.

—Que Déu nos lo guard D. Anton... Que Déu nos lo guard D. Francisco.

—Tant de hó per aquí...

—¿Y donchs qué tenim?

—¿Qué hi ha de nou?

—En pocas paraulas ho sabrán. Acaban de donarnos la bola.

—¿Es possible!...

Després de aquesta admiració segueix un coro de insults: «brétuls, infames, indecents... ¡liberals!»

Aquest es l'insult més gran que 's permeten dirigir contra 'ls que han fet la mala partida de despendre's de la policia conservadora.

—¿Y donchs cóm ha sigut? preguntava l'Anton. Veyam, espliquéuvos.

—No res, nos ha cridat á una mateixa hora, nos ha reunit, nos ha tingut sis horas tancats dintre de un quarto, ha tornat y 'ns ha declarat cessants.

—¿Sis horas dintre de un quarto?

—Sis horas.

—Nada, porteu paper sellat: demá presentarem la denuncia per detenció arbitraria.

—¿Y vosté mateix nos defensarà?

—Jo mateix.... ¿Y donchs que 'us pensavau?

¿Per quán son los amichs?

—Als liberals se 'ls tracta aixís, no se 'ls ha de deixar fer ni una sola basa, sino foran capassos de menjarse la partida.

L'home que aixís parla es un minyó ros que ensenya las dents.

Pero un dels destituhits replica:

—Ja veurá D. Francisco, aquí hém de parlar elars. Nosaltres are quedém cessants.

—Paciencia, també hi he quedat jo.

—Pero nosaltres tots som casats y tenim familia, y ¡amigol no tothom ha fet un bon partit com vosté. Aixó vol dir que ab la cessantia á la butxaca no 'ns queda cap més recurs, ni 'l de cobrar del joch. Ja véu qu' es una cosa molt trista. Si ho haguéssim pogut preveure, hauriam fet algunas economias. Pero en aquest moment ¿de qué fém manigas?

Lo minyó qu' ensenya las dents se grata 'l cap, buscant una idea.

Per últim dantse un cop-de-má al front, exclama:

—Nada, en aquest mon tothom seryeix per alguna cosa. Demá qu' es carnestoltas, que 'n vingan vuit ó déu y 'ls daré feyna.

L'endemá aquella policia compareix á la cita.

L'home qu' ensenya las dents ja té uns trajes de máscara, fá disfressarlos, y quan los té á punt, los diu:

—Aixís, tal com aneu, es precis que moguéu un gran escándol. Penséu que hém de desacreditar

al govern que 'us ha dat la bola. Escándol y serracina. Apa, no miréu prim.

Las disfressas surten, comensa la broma, y ¡pam! á lo millor cauhen en poder de la policia nova.

—¿Ay senyor, deya un dels detinguts, fá una mena de cosa, veure que un hom avants podia agafá als demés y que are 'ns agafan á nosaltres!

Dos dias després sortint los ministros del concell, y al mitj del carrer de Alcalá, ¡pam! ¡bum! sonan dos petardos formidables com dugas canonadas.

Crits, desmayos y corredissas.

En cambi 'ls autors de la valentia cauhen en poder dels agents de la autoritat.

—Mano, diu un dels presos: nosaltres quan manavan los nostres, may haviam pogut agafar á ningú de aquells que tiravan petardos.

—¿Qué vols ferhi noy! Aquests mestres son tot just aprenents; pero treballan més fi que nosaltres.

L'endemá 's dona una serenata á Figueras y també 's diu que hi ha de haber un escándol.

L'autoritat vigila, y aquells cessants tan animats se desaniman y 's quedan gansejant ab las mans á la butxaca y la boca tancada.

L' un fá ganyotas á l'altre y diu «¡Gural!»

L'altre 's tapa 'l nas y respon «¡Quina pudó!»

Un tercer murmura: «No hi ha res al mon que 'm fassa més fástich que la policia.»

Y mentrestant la música que dona la serenata al eminent demócrata vá tocant.

«Trágala... trágala... trágala...»

Aquí tenen pintats á uns tipos presos del natural.

Els son los que diuen que la llibertat es impossible, qu' es impracticable, que á la seva sombra s' hi cometen grans excessos, que no hi ha res més apropiat, més just y més equitatiu, que 'ls principis conservadors.

Els son los que parlan sempre de l'autoritat y de l'ordre.

¿Cóm hi ha mon! Si jo fos autoritat y 'n pescava algun calant foch á un petardo, l'hi diria:

—Vosté es de la Corunya.

—No senyor, jo soch de...

—Nada, nada... Fá cara de ser de la Corunya, y cap á la Corunya falta gent. Ala! A averiguarho.

Y l'enviaría de tránsit, perque sapigués lo pá que s' hi dona, y per probarli la resistencia.

P. K.

PUIGCERCÓS.

Hem rebut lo següent ofici:

«Como autoridades de este desgraciado pueblo de Puigcercós y en representación de este acongojado vecindario nos permitimos molestar su atencion por sienten á bien

abrir una suscripció en su acreditado periódico para poder aminorar la aflictiva situación de los 25 ó 30 vecinos pobres que se ven privados de albergue y sin medios para levantarse otro en las inmediaciones del antiguo

»Antes de emigrar la población á la hospitalaria naci6n francesa, acudimos á la filantropía de Cataluña que si supo contribuir en auxilio de los inundados de Murcia, no creemos deje de socorrer á un corto vecindario dentro del antiguo Principado.

»Seguros de que no será desatendido Puigcerd6s por su ilustrada publicaci6n, le anticipan las gracias en su nombre los que hoy tienen á su cargo la penosa misi6n de representarle.

»Dios guarde á V. muchos años.—Puigcerd6s 27 de febrero de 1881.—El alcalde, Martin Sirera.—El Cura-párroco, Jacinto Arago, Pbro.»

Sr. Director del periódico *La Campana de Gracia*.

Felicitém al Alcalde y al Rector de Puigcerd6s por l'interés que 's prenen per un poble desgraciad.

Lo rector especialmente dirigintse á nosaltres qu' estém excomunicats per tots quatre costats, mereix los nostres elogis.

Puigcerd6s es un poble desventurat, á punt de desapareixe, per haverse obert la terra, y no duntém que devant de 25 ó 30 familias sense ampáro, sense abrigh, y sense més esperansa que l'ausili dels cors generosos, aquestos sabrán cumplir ab lo seu deber.

La *Campana de Gracia* obra desde are una suscripci6n, y suplica als seus numerosos lectores que no la desamparin.

De lo que 's recaudi y de la inversió que tinga lo recaudat se 'n donará compte oportunament.

L'últim ha sortit un bisbe francés que tal vegada sense voler ni donarse'n compte, ha aprobat l'expulsi6n dels jesuitas.

Monsenyor Guibert diu:

«Lo magistrat que disposa de un títol qualsevol del poder públich, es també l'imatge de la Providencia.»

Per lo tant la Providencia vá expulsar als jesuitas.

Ja sabia jo que al últim fins los bisbes ho trobarian hén fet.

Segons veig en un periódich, un empleat del actual govern al anar á pendre posesió del seu destino, vá trobarse ab una novetat.

A l'oficina no hi havia una sola cadira en que sentarse.

Es lo que havia de succehir.

Los conservadors estavan tant enganxats á las cadiras, que al anarse'n se n' han anat ells y ellas.

S'acentuan las disidencias entre en Cánovas y Silvela, fins al punt de que aquest últim se proposa deixar de formar part del partit canovista.

Ja 'n dihen los castellans.

«Casa sin harina, todo es molina.»

Espanya entera ha rebut ab picament de mans la circular restituhint los catedráticos á las sévas cátedras.

Es un acte de justicia, d'equitat y de respecte á l'intel·ligencia.

Lo govern de 'n Cánovas vá destituirlos, per la rah6 poderosa de que 'ls catedráticos no pensavan com ell.

Lo govern liberal, en cambi, 'ls ha tornat al puestos que ilustravan ab lo seu talent; ha fet un acte de desagravi á la justicia y á la ciencia.

Pero ha fet més.

Lo govern liberal ha posat lo dit en la llaga cancerosa de las passions reaccionarias.

Los reaccionaris s' han quedat espeternegant, al veure qu' en Castelar, en Figuerola, en Salmeron, l' Azcárate, en Giner de los Rios y tantas eminencias de la cátedra, tornarán á iluminar ab la flama del seu geni los espays inmensos de la ciencia, estimulant á la juventut á pensar, y no á creure cegament que la obscuritat es la llum.

Los bisbes fan circulars y pastorals contra aquest acort del govern, y fins lo Nunci del Papa ha presentat una protesta, com si en lloch de Nunci del Papa, fos Nunci dels Protestants.

De la Universitat ne surt l'intel·ligencia de las nacions.

Treyén als neos de la Universitat y la juventut no sortirá aixelada, sino ab las alas extesas.

Aix6 es lo que temen los neos.

La llibertat que esbalota 'ls agrada porque 'ls favoreix.

La llibertat ilustrada que 's forma ab la convicció y ab l'estudi 'ls esparvera.

Ab una atm6sfera aixís, nosaltres respirém y ells s' ofegan.

Després de Carnestoltes vá donarse algun ball de piñata.

Per mor' de una máscara dos fulanos ván barrantarse.

—Are entench, deya un d'ells, porque 'n dihen de piñata. De la pinya que m' ha donat m' ha tret un ull.

Apreciaci6n dels conservadors:

—«Lo Carnestoltes aquest any vá comensar lo dia 8 de febrer.»

Rectificaci6n de un liberal:

—«No, lo Carnestoltes, no, lo que vá comensar lo dia 8 de febrer es la quaresma, ab dejuni rabios.»

En Romero Robledo es l'element més frenétich de la oposició canovista.

Com qu' ensenya sempre las dents, t6 aquesta ventatje:

Quan es al poder las ensenya per menjar.

Quan es á l'oposició per espantar al próxim.

No hi ha res que aviyi tant lo talent com la miseria.

En los pochos dias que fá que 'ls conservadors han caygut han resolt un dels problemás més importants que preocupava á la ciencia.

Si, senyors: han resolt la *cuadratura del círculo*.

Proba: han fundat lo Círculo conservador, y com que ja na poden repartir destinos s' han quedat en *quadro*.

Com que ha comensat la quaresma, aqui ván unas quantas preguntas de doctrina liberal:

—¿Cuántas son las virtuts per assegurar las conquistas de la llibertat?

—Cuatro: prudencia, justicia, fortaleza y templanza.

—¿Qué cosa es fé?

—Una virtud que 'ns obliga á creure ab lo triunfo de las nostras ideas.

—¿Qu' es esperansa?

—Una virtud que 'ns obliga á esperar lo triunfo de las nostras ideas.

—¿Qu' es caritat?

—Una virtud que 'ns obliga á mirar al actual govern ab simpatía, á fí y efecte de que 'ns garantiexi la llibertat, per treballar pacíficamente per las nostras ideas.

—¿Qué son bonas obras?

—Las millors obras consisteixen en fer una guerra desesperada contra 'ls conservadors y tots los reaccionaris.

Diumenje passat, alguns treballadors de Sant Feliu de Llobregat ván anar á cavar las vinyas de dos companys seus qu' estavan malalts.

Lo rector vá saberho, vá pujar á la trona y vá desferse en impropis é insults contra aquells caritativs treballadors, que donavan una prova de amor al próxim.

Un amant de la caritat los hauría aplaudit; lo rector de Sant Feliu vá condemnarlos ab l'escusa de que treballavan en dia festiu.

No treballavan, feyan caritat.

Pel jornal que ván fer no 'n ván tocar ni un céntim.

Los que treballan son los que cobran, com per exemple: 'l capellá que diu missa y se la fá pagar, lo predicador que fá un serm6 y reb un tant y l'encarregat de las cadiras de las iglesias, que cobra 'l lloguer.

Tota la poblaci6n está escandalizada contra aquesta incalificable conducta de un rector enemich de la caritat.

LA VET DELS CORRESPONSALS.—A últims de febrer, uns joves del Bruch ván llogar dugas salas per donar un ó dos balls. Sembla que un'altra societat se vá ofendre y que vá ficarhi basa en tot aix6 'l jutje municipal presentantse l'agutzil á fer un preg6 dihent que tots los que sortissen de las 8 en amunt serian presos. Aixís se féu y alguns joves de una societat estigueren detinguts desde la nit del 19 fins al dematí del 21, pel delict de anar pel carrer. En cambi 'ls de l'altra societat que havian comés lo mateix delict, ván ser posats en llibertat als cinch minuts. Advertencia: Quan vá succehir aquest atropello ja no hi havia en Cánovas al govern.

De Tosa se 'ns participa un rasgo de generositat del Sr. Garau Rodés, que conmogut per la miseria que passavan alguns pobres de aquella vila, vá socorre'ls en abundancia. Aixís ho fessen aquells que no més se recordan

del Papa y de Sant Joseph, de renovar capellas y fer regalos á las hermanas! Pero ca: aquests ab un Déu n' hi dó pagan als pobres.

Lo rector de Gelida 's cuida del cementiri, y cobra set duros y mitj de cada ninxo. sent aixís queno 'n val més que quatre, encarregantse d'atendre á la seva conservaci6n. Donchs ab motiu de aquestas últimas plujas se n' han ensorrat més de xexanta Alguns ván reclamar los fondos que devian existir y no ván trobarse més que 25 duros. Are vajan á saber ahont han enterrat lo resto.

SERENATA.

Bella Hisenda, bel a Hisenda,
surt si vo s á aquest ba có;
surt si pots, tendreta prenda,
á escolarme una cans6.
Jo ja s6 que ta hermosura
no es avuy lo qu' era avants,
y que vius esciava é impura
entregada á toscas mans.
Mes aix6, amor meu, no amengua
gens l'afecte que jo 't tinch,
porto 'l cor prop de la lengua
y per x6 á parlarte vinch.
¡Ay Hisenda la encisera,
sol brillant!

¡Quants te van sempre al darrera
y no atinas per qu6 hi van!

¿Qu6 s' han fet los temps de gloria
en que 't veyas floreixent?

Sols ne guardas la memoria;
lo demés s ho emportá 'l vent.

Los aymants que t' enrol·lavan,
diplomáticos y ab mal fí,
tot besante te xuc'avan
fent de tú un juguet rubí.

Passant anys novas arpias
han jugat ab los teus bens;
si amants famélichs tenias,
¿qu6 'n dirém de s que ara tens?

¡Ay Hisenda la encisera,
lo cor d' or!

¡Quants te venen al darrera
y t' hi venen sols pel cor!

Has tingut la especial gracia
de fer sempre bon pap6
als que 't causan la desgracia
y no á aque'ls que 't vo en bé.

No creguis pas que t' estimin
los que per ferte brillar,
nos escanyin y 'ns aprimin
y no més vu guin cobrar.

¡Fiat bé d'aque'ls que intentan
darte vida, forsa y lum
y no amparan ni fomentan
lo treball, font del consum!

¡Ay Hisenda la encisera,
serafí!

¡Quants te venen al darrera
sols per ferte consum!

Poch sabs tú las penas sérias
que la sort t' ha reservat;

¡qu6 componen las miserias
que fins are has suportat!

Cada dia ab nous emp astos,
cada dia ab nous embuls,
després de pagar tú 'ls gastos
fins t' arrencarán los uñs.

Y escoltant embabiecada
á aquells que t' han fet mal bé,
has de veure t' despullada,
trista, pobra y al carré

¡Ay Hisenda la encisera,
co'om blanch!

¡Quants te venen al darrera
sols per xuclar-te la sanch!...

Bella Hisenda, bel a Hisenda;
ja que no surts al balcó
suspendre estimada prenda,
los gemechs y la cans6.

Jo ja s6 qu' estás malalta
y que no es mandra 'l que tens;
potser ja un sentit te falta
y per xo mos cants no sents.

Si per cas, mo't á la vora
hi ha qui 't cuyda ab sant anh6,
esperant que arribi l' hora
de que vajas dret al cel.

¡Ay Hisenda la encisera!

Per final
fes posar ta calavera
dins la caixa nacional.

C. GUMÀ

REVIEWS
LAS endarrera aquí á Barcelona vá perturbarse l' órdre públich.
 Un conservador:—Naturalment ¿cóm es possible que governin los liberals sense que l' órdre públich se perturbi?
 Nosaltres:—¡Alto! No 's precipiti. Quan hi dit que vá perturbarse l' órdre públich, volia dir que 'ls de la policia de 'n Cánovas ó siga 'l cós d' órdre públich vá tenir noticia de que 'ls anavan á declarar cessants y estaban tots perturbats.

Del Madrid cómico:
 A casa del dentista:
 —¿Vol ferme l' obsequi d' examinar-me la boca?
 —Si, senyor, al moment. ¿L' hi fá mal algun caixal?
 —No, senyor.
 —¿Y donchs?
 —¿Qué l' hi sembla la mèva dentadura?
 —¡Home, magnífica, superior!
 —¿Quan me 'n dona?

Remeys casolans:
 Per escursar la quaresma.
 Firmin un pagaré per Carnestoltas que venci 'l diumenje de Pasqua y la quaresma passa com una exhalació.
 Es probat.

Se prepara una pelegrinació á Roma, y 'l bisbe Sr. Urquinaona la patrocina.
 Es á dir, no sols la patrocina, sino que demana diners per durlos al Papa, que á la quinta 'l pobre está prés y dorm sobre un jas de palla.

Tingan en compte una cosa.
 Los pelegrins anirán á Roma en barco de vapor.
 Ab lo qual se demostrará que 'ls neos son molt amants de resóldre la cuestión llanera y la naviera.

En l' informació arancelaria aquest dia vá parlar lo Sr. Paz defensant la protecció.
 Are no més faltaria que parlés lo Sr. Guerra.
 Y aixís als libre-cambistas podriam dirlos:
 —¿Voléu pau? Donchs parli, D. Joaquim. ¡Voléu guerra? Donchs parli, D. Amador.

En Palacio s' ha celebrat la ceremonia de imposar la gran créu de Cárlos III al Sr. Romero Robledo.
 ¡Pobre Romero!
 Encare no fá un mes que li van imposar un' altre gran créu.
 La gran créu de la cesantía.

Un diputat dels húsars s' ha dirigit als seus electors de Albacete, demanantlos que l' hi dongan lo vot, tota vegada qu' ell ha complert ab los seus amichs del districte.
 Y per comprobarho cita 'ls favors que havia fet als pobles y als seus amichs, entre'ls quals s' hi contan 47 empleos retribuïts ab 454,500 rals, donats tots á personas recomenadas.
 Si tots los diputats del govern munyian á la vaca d' aquest modo, no es estrany que l' hajan deixada tant tísica.

Al sortir los ministres del Concell, l' altre dia ván dispararse dos petardos.
 Algú que ab l' olor de la pólvora coneix de ahont venen certs estrépits, s' ha empenyat en creure, qu' eran petardos conservadors.
 Res, senyors, es la alegría mateixa de haver caigut.
 No saben de quina manera fer rui do.

Los periódichs conservadors donan á entendre que ab lo nou govern la democracia vá progresant.
 Home me'n alegro!
 Que nosaltres, los republicans, ja parlém com si fossem vencedors.
 Si, vencedors del mónstruo.
 Que 'l govern tè de obrir la vista y aixelarnos, porque per més que are dihém que anirém pels procediments legals, portém una mala intenció, al pap.
 Y es clar: portém la mala intenció de que ells no pugan tornar á pujar may mes al candelero.
 Are estém tranquils; pero llavors nos crema-

riam, porque considerém que la llibertat es nostra, y ¡amigo! qui pert lo seu pert lo seny.

Los conservadors volian anar á las urnas units ab los carlins; pero sembla que 'ls carlins los hi han dit que no hi volian tractes.

Ja es tot lo despreci que 's pot fer á un partit. L' han tirat al carrer y ni 'ls carlins volen arregarlo.

Irregularitats póstumias:
 Després de la cayguda de 'n Cánovas s' ha trobat que 'ls directores del Ministeri de Foment no pagavan lo desquiento del sou.

Es á dir lo pagavan; pero després se reintegravan dels gastos secrets ó de material

¿No hi hauria manera de ferlos restituhir lo que no 'ls pertany?

Item més:
 En lo ram de corréus hi havia empleat que no 's presentava sino 'l dia de cobrar la nómina; n' hi havia d' altres que duyan noms suposats, y fins se n' ha trobat un que tenia 12 anys.

—Tinch un nen y l' hi portat á dida, deya un conservador.
 —¿Y qui te 'l cria?
 —Lo presupuesto.

Lo mes de febrer no tè més que 28 dias.
 Pero aquest any ha sigut lo més llarch de tots.
 Pè's conservadors, s' enten; porque, mirin, per nosaltres ha passat molt depressa.

Lo nou govern diuhen qu' es enemich acérrim del joch.
 Y tant enemich que lo primer que ha fet ha sigut privar als conservadors de que juguessin ab lo país.

CUENTOS
 A las déu del vespre al restaurant Martin.
 —Mosso ¿quánt es un dinar?
 —Dotze rals.
 —¿Y un esmorzar?
 —Déu.
 —Ja veurá, donchs: pórtim un esmorzar.

Dos gitanos se troban en un pont y entaulan la següent conversa:
 —¡Alsa amigo, Payet! ¡Quin tordillo més guapo que portas. al ménos val vuit mil rals y 'm quedo curt.
 —No te 'l daria jo per dotze mil. En cambi tú portas una carronya que ni regalada la voldria.
 —Donchs, mira Payet, m' hi jugo cent duros que tú no fás ab lo caball lo que faré jo ab aquest rocí.
 —Van los cent duros.
 Lo gitano del rocí, agafa la bestia y la tira dalt-abaix del pont.
 —Ala, exclama, á veure com hi tiras al tordillo.
 —Jo me 'n guardaré bè prou: nada noy, has guanyat los cent duros: passa per casa, te 'ls pagaré y en paus.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Rodona.
2. Id. 2.ª—Ternura.
3. ANAGRAMA.—Pit, tip.
4. MUDANSA.—Diu, piu, riu, niu.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Ulldecona.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Ploma.
7. QUADRAT DE PARAULAS.—R o c a
O r o s
C o c o
A s o s
8. GEROGLIFICH.—Qui no tè dines no tè res.

Ha endevinat totes las soluciones lo ciudatá Toni-Grice, n' han endavinadas 7 Rata d' escriptori, Tnop y Llep y Ric-Rac-Rata; 6 Vibora, P. Aturrullat y Gran Mico; 5 Pere de las estiscas; 4 La fleur; 3 D. M. P. y Xarop de Rave; 2 Puro de calé 1 no més Ninot de l' orga y Escura-cana-dellas.

XARADAS.

I.
 Sempre dich á n' en Parés:
 —Si quart are 't vols casar
 ab l' Agna, qu' es molt dos tres,
 segons jo se y tinch entés
 no has de fer més que parlar.
 Per molt dos prima que siga
 sens reparo li pots di
 qu' are per are per mi
 si 's voi casar que no estiga.
 ¿Vols que per una total
 tantíssim quinta doblada
 jo deixi de ser formal
 ab la Clara, ma estimada?

J. E. PUNTARRI.

II.
 Qui tè molt dos es total;
 ne tenir prima es un mal.

E. S.

MUDANSA.

Va anar á tot en Climent
 y per cullí una total
 pera la tot d' un torrent
 van estar ell y en Pascual
 més d' una tot, si no ment.

J. E. P.

SINONIMIA.

M' ha demanat en Pepet
 una tot y tot n' hi he dat,
 y agrahit de mí, un barret
 qu' es bèn tot m' ha regalat.

UN TAPÉ Y F. DE T.

CONVERSA.

—¡Hola! Joan que no vas anar al ball?
 —¿A quin ball?
 —Home, al de S. Antoni.
 —Hi hauria anat si no que...
 —Vaja, acaba.
 —Perque no va anarhi la...
 —Ah ja; sí, la que hem dit tots dos.

LLARCH Y PRIM

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los punts ab lletas que llegidas vertical y diagonalment diguin: la 1.ª ratlla lo qu' es vert; la 2.ª lo que vesteix; la 3.ª un personatge públich y la 4.ª ho tenen las sabatas.

LO DEL LLOBREGAT.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

• • • • •
 • • • • •
 • • • • •
 • • • • •
 • • • • •

Sustituir los punts ab números que sumats vertical, horizontal y diagonalment donguin un total de 31.

JOAN DE LA BANDERA.

GEROGLIFICH.

× L A Q
 A 500 fulls S
 E Men J
 Am O Lt.
 Sardina.

UN FRARE LLECH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciudatans S. D. M. de R., Q. Roig, F. de la Reguera, Sócio de l' Eura, Julio Jener y Pastissé dels fins.
 Las demés que no s' mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo que envian los ciudatans Tnop y Llep, J. Oliva, Nasi Llurigó, Bigotet, Planas, J. Casanovas, Mussol de cassa, A. Estéban, Pasandaisa, Alcalde venut y Tururut Dotz' horas.
 Ciudatá F. de Reguera: Publicarém un logogrifo, una mudansa y un geroglifich.—Q. Roig: Idem la conversa.—S. D. de M. de R.: Hi anirán dugas mudansas y un rombo.—Rata d' escriptori: Idem dos rombos.—Toni Grice: Idem un geroglifich.—D. Martí: Idem un trenca-closcas y dos quadrats de paraula.—Mantequilla de Soria: Idem un geroglifich y una sinonimia.—Gacedombino: Las dugas poesietas van bé; á pesar de que no tenia necessitat de tornarlas á copiar, ja les recordavam.—F. Señargui: Publicarém una conversa.—J. Reig Vilardell: Insertarém dos quentos.—A. Salabert: Idem un logogrifo.—Xocoiate de 5 rals: Insertarém un logogrifo y 'l trenca closcas.—A. Chabert: Idem lo trenca-closcas de vosté.—J. Fernandez: Idem lo logogrifo y 'l quadrat.—Ex-bolea n.º 2: Idem logogrifo y combinació numérica.—C. L. Sant Feliu, J. D. S. Bruch, Un Devot de Cristo, Tosca y B. T. Barcelona: Gracias per las noticias que 'ns dona.—C. J. T. Barceloneta, Ll. Ll. Monistrol y J. P. Ripoll: Las noticias que vostés nos donan son molt atrassadas. Si la senmana passada las haguéssim conegudas hi haurian anat.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatru, 21 y 23.

Este periódico se publica los días de fiesta y en los meses de verano en un número extraordinario.

LA REPOSICIÓ DELS CATEDRÀTICHS.

—Escolti, vosté de la mitra: es inútil que vulga ajudarla á ben morir... Ab unas quantas tomas de aquell medicament se posará bona com si tota aquesta malaltia de sis anys no hagués estat res.